

KVĚTY SMRTI

Kráska může být
vražedně nebezpečná

Jill Johnsonová

Někdy je zapotřebí vyjít z komfortní zóny svého mikrosvěta. To je nucena udělat i hrdinka románu Eustacia Roseová, která svůj profesní i osobní život zasvětila studiu jedovatých rostlin. Spojení se světem udržuje skrze teleskop. Stane se tak svědkem napadení dívky, která v ní probudí vše, co potlačovala.

Jill Johnsonová

KVĚTY SMRTI

Jill Johnsonová

KVĚTY SMRTI

Přeložil Boleslav Ryljak

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

*Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude **trestně stíháno**.*

Wolfsbane © by Jill Johnson, 2020

By agreement with Pontas Literary & Film Agency.

Translation © Boleslav Ryljak, 2021

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2021

All rights reserved.

ISBN 978-80-7625-514-2 (ePub)

ISBN 978-80-7625-513-5 (pdf)

ISBN 978-80-7625-150-2 (print)

OBSAZENÍ

Psyché – *Psychotria elata*

Běžný název: *nevěstčiny rty*

Čeleď: *Rubiaceae*

Rod: *Palicourea*

(tropická rostlina pocházející z Jižní Ameriky,
pozoruhodná svými výrazně tvarovanými
červenými listeny připomínajícími rty)

Skočec – *Ricinus communis*

Běžný název: *skočec obecný*

Čeleď: *Euphorbiaceae*

Rod: *Ricinus*

(kvetoucí trvalka pocházející z východní Afriky
a Indie, obsahuje vysoce toxický jed ricin)

Náprstník – *Digitalis purpurea*

Běžný název: *náprstník červený*

Čeleď: *Plantaginaceae*

Rod: *Digitalis*

(dužnatá trvalka pocházející z Evropy, Asie a Afriky,
používaná jako lék na srdce a jed)

Durman – *Datura stramonium*

Běžný název: *durman obecný*

Čeleď: *Solanaceae*

Rod: *Datura*

(plevel původem ze Střední Ameriky,
používaný jako lék a rovněž jako halucinogen)

•

Susie – *Rudbeckia hirta*

Běžný název: *třapatka srstnatá*

Čeleď: *Asteraceae*

Rod: *Rudbeckia*

(kvetoucí trvalka pocházející ze Severní
a Střední Ameriky, hrubé chloupky na listech
působí jako mírné dráždidlo)

•

Detektiv seržant Hannah – *Dicentra spectabilis*

Běžný název: *srdcovka nádherná*

Čeleď: *Papaveraceae*

Rod: *Dicentra*

(trvalka s květy ve tvaru srdce a kapkou krve
ve spodní části rostliny, jedovatá je celá rostlina)

•

Detektiv šéfinspektor Roberts – *Ambrosia artemisiifolia*

Běžný název: *ambrosie peřenolistá*

Čeleď: *Asteraceae*

Rod: *Ambrosia*

(rozšířený plevel původem z Evropy, vysoce alergenní
a silně dráždivý kvůli vysokému obsahu pylu)

•

Meredith Wiseová – *Stachys byzantina*

Běžný název: *čistec vlnatý*

Čeleď: *Lamiaceae*

Rod: *Stachys*

(trvalá bylina se silnými listy hustě pokrytými měkkými,
bledými chloupky, jež připomínají srst,
bez fatálních účinků)

•

Eustacia Roseová

(odbornice na botanickou toxikologii,
přezdívka Profesorka)

•

Ona

PRVNÍ DĚJSTVÍ

1.

PROFESORKA

V zapadlém koutě severozápadního Londýna se nacházela plochá střecha, kterou nešlo spatřit ze silnice nebo z oken sousedních domů, protože se rozprostírala na vrcholu vysoké budovy v klidné obytné ulici. Na této střeše byla zahrada plná vzácných a neobvyklých rostlin; tropických a suchomilných, plazivých a ztepilých, exotických a vzácných. Každé z nich se dostávalo až úzkostlivé péče. Byla to oáza a svatyně klidu v jinak nevlídném, nemilosrdném městě. Zahradu mohla navštěvovat jen jediná osoba, žena, která k ní měla přístup skrze poklop ve stropě své kuchyně. Nikdy tam nahoru nikoho nepozvala, aby jí za teplých letních večerů dělal společnost, ani na skleničku vína či příležitostnou cigaretu, protože neměla ani přátele, ani rodinu, ani jiné návštěvníky. Byla sama a byla za to vděčná.

Žena, která se o zahradu starala, nebyla vysoká ani štíhlá. Nebyla otlá ani malá. Měla světle hnědé vlasy, které si upravovala poněkud staromódním způsobem, jen za pomoci laku na vlasy a kartáče značky Mason Pearson. Oblečení právala v umyvadle v koupelně a žehlívala na kuchyňském stole. Manžety jejích oděvů byly roztřepené,

podšívky otrhané a v kapsách jí zely díry, ale nikdo kromě ní to neviděl. Nikdo, kdo by mohl uštěpačně poukázat na mastné skvrny na límci nebo zemitou vůni kalhot. I za to byla vděčná.

Její osobnost vyzařovala auru učené profesorky, jíž skutečně kdysi bývala. Hluboká vráska mezi obočími poukazovala na léta plná soustředění a na kořenu velkého nosu měla žena trvalou prohlubeň vytlačenou obroučkami brýlí. Její tvář nezdobily žádné vrásky od smíchu, či snad jen úsměvu. Koutky úst se jí přirozeně stáčely dolů, což by někdo mohl považovat za neatraktivní, nebýt jemnosti jejích rtů, často sevřených v hlubokém zamyšlení. Bylo jí čtyřicet čtyři let, tento věk však jejímu vzhledu neodpovídal. Když byla tu a tam nucena připustit existenci vnějšího světa, kupříkladu když potřebovala něco vyřídit se svým poskytovatelem internetu nebo když obdržela dopis od finančního úřadu, v jejích světle hnědých očích probleskl stín zmatku. Když však byla sama, oči měla jasné, inteligentní a soustředěné. Musely takové být.

Každé ráno si oblékla ochrannou kombinézu – příliš krátkou na její postavu, takže se jí nepohodlně zařezávala v rozkroku –, vylezla po žebříku a poklopem ve stropě kuchyně nahoru na střechu. Tam započala dlouhý seznam každodenních činností, které vždy prováděla s mimořádnou péčí. Její rutina přitom byla pokaždé stejná. Každý úkon prováděla podle přesných pravidel a přísných vědeckých metod. Pokud by tak neučinila, existovalo tu reálné riziko smrti.

V průběhu let zjistila, že povaha její práce vyžaduje osamělost. Nikdy by si neodpustila, kdyby kvůli ní někdo přišel k úrazu. Raději nesla veškeré riziko sama, bez obav o druhé. To byl ostatně i důvod, proč nikdy nezaměstnávala asistentku nebo sekretářku a proč pravidelně odmítala všechny žádosti o stáže od bláznivě nebojácných

studentů z univerzity, kde kdysi pracovala. V minulosti své přednášky zpestřovala tím, že se přirovnávala k pyrotechnikovi. Jeden chybný manévr a bylo by po všem. Ne však ihned. Ne jako při výbuchu, kdy by zemřela okamžitě, exploze by jí utrhla končetiny od těla a odhodila je desítky metrů daleko. Ne. Její smrt by trvala déle, možná i dva týdny, ale přišla by. O tom nebylo pochyb.

Ta žena se jmenovala Eustacia Roseová, ačkoli těch pár vyvolených studentů považovaných za dostatečně zodpovědné na to, aby mohli být vybráni do jejího každoročního kurzu, ji znalo pod jednoduchou přezdívkou Profesorka. Byla profesorkou botaniky s odborným zaměřením na botanickou toxikologii: studium jedovatých rostlin.

Je třeba říci, že za svou osamělost nebyla vděčná odjakživa. Nikdy nesnila o osamělém životě. Když ještě pracovala na univerzitě, přicházela s lidmi do styku každý den. Studenti, jiní lektori, zaměstnanci; ale nebylo to pro ni snadné. Neuměla navázat oční kontakt, nechápala humor a po přednáškách bývala často vyčerpaná. Všechny tyto problémy však byly nízkou cenou za neomezený přístup do univerzitních laboratoří a skleníků a za prestiž jména univerzity, které propůjčovalo váhu jejím publikacím. Od okamžiku, kdy univerzitu opustila, však strávila tolik času o samotě, až se odcizila i sama sobě. Už nepoznávala tu ženu, která se druhým lidem ani nedokázala podívat do očí, od prodavaček přes řidiče autobusů až po náhodné kolemjdoucí, a která si neustále něco tiše mumlala. Nikdy neplánovala zůstat svobodná. Kdysi znávala někoho, s kým si dokázala představit zbytek svého života – atraktivní, inteligentní a vtipnou kolegyni, které nevadily její zvláštnosti a která ji milovala možná právě kvůli nim. Jejich cesty se ale nakonec rozešly. Pokud se cítila osaměle, nedávala to najevo, protože nechtěla lpět na minulosti. Neviděla v tom žádný smysl.

Mezi rostlinami měla profesorka Roseová ukrytý dalekohled, kterým často pozorovala noční oblohu. Byl to špičkový přístroj, velmi drahý, který si pořídila za ušetřené peníze. Byl to takový dárek od sebe pro sebe. Večer, když dokončila své povinnosti, ráda pozorovala hvězdy, planety a občasnou spršku meteorů. Dnes ale její dalekohled nemířil k nebi. Místo toho byl nasměrován dolů, směrem k zadním oknům řadových domků, stojících na druhé straně společné zahrady za její budovou. Před chvílí se odsud totiž ozval pronikavý ženský výkřik, který upoutal její pozornost.

Bylo sobotní dopoledne, začátek léta s jasně modrou oblohou a teplem, z něhož ji svědilo v podpaží. Většina oken řadových domů zela otevřená – jejich spodní poloviny byly vytažené nahoru a zakrývaly horní část oken. Jak Profesorka pomalu přejížděla dalekohledem po otevřených oknech, znovu zaslechla ten samý ženský křik. Cukla hlavou dozadu, aby získala širší výhled, právě včas, aby spatřila, jak někdo přímo naproti ní jedno z oken prudce zavřel. Chvíli na okno zírala, pak sklonila hlavu zpět k okuláru a zaostřila.

Za sklem spatřila dvě postavy, jednu klečící a druhou stojící. Stáhla si zahradnickou rukavici a znovu zaostřila. Uvědomila si, že klečící postava je žena, která si drží hlavu v dlaních. Nad ní stál muž. Profesorce se zrychlil dech. Muž i žena se nacházeli v zadní části průchozí obývací místnosti. Dále viděla pohovku, otevřený laptop položený na konferenčním stolku, televizi a stůl pokrytý nejrůznějšími knihami a papíry. Skrz okno v zadní zdi místnosti bylo vidět na ulici na druhé straně budovy. V duchu se na okamžik podivila síle svého dalekohledu, načež se odtáhla, aby se zaměřila na ženu. Obličej jí zakrývaly dlouhé tmavé vlasy. Seděla na kolenou a kývala se ze strany na stranu.

Muž pozvedl ruku nad hlavu, dlaň sevřenou v pěst, a profesorka Roseová ze sebe vypravila tři slova. Nahlas nepromluvila už celé dny, takže její hlas připomínal spíše kuňkání.

„Nesahej na ni.“

Muž jako zázrakem spustil ruku a odešel z místnosti. Profesorka ho ale nepřestávala sledovat, jak sestupuje po schodech a vychází na ulici. Chvíli ho pozorovala, dokud nezmizel, načež obrátila svou pozornost zpátky k ženě. Ta se mezitím stihla postavit na nohy. Odhrnula si vlasy z obličeje a otřela si dlaně o stehna. Pak přešla k oknu. Otevřela ho, položila ruce na parapet a zadívala se ven. Profesorka zaostřila a spočinula pohledem na její tváři. Žena byla mladá, mohlo jí být něco přes dvacet, a krásná, třebaže neměla make-up – nebo možná právě proto.

Profesorka Roseová se pokusila zařadit její národnost: vypadala jako Jihoameričanka, možná domorodá Američanka. Měla velké, téměř černé oči, které se na vnějším okraji lehce stáčely nahoru, jemné klenuté obočí, malý nos a pravidelné hranaté lící kosti. Byly to však její rty, co jí dodávalo kouzlo. Pozvedaly ji nad masu obyčejnosti a umísťovaly na jinou úroveň, do vyšší, nebezpečnější nadmořské výšky vyhrazené pouze pro ty nejvzácnější a nejcenější exempláře. Byly tak plné a rudé, až Profesorce vytanuly na mysli jasně červené květy rostliny *Psychotria elata*, vyskytující se pouze v Jižní Americe. Exemplář této rostliny uchovávala v malém vyhřívaném skleníku v rohu své střešní zahrady. Nikdy by to nikomu nepřiznala, ale čas od času ji přepadla nevysvětlitelná touha ty rudě lesklé červené květy políbit, i když dobře věděla, že obsahují dimethyltryptamin, silný přírodní halucinogen.

Mladá žena nevypadala vyděšeně, navzdory tomu, že ji před okamžikem někdo zřejmě srazil na podlahu. Místo toho v jejím výrazu profesorka Roseová spatřila něco,

o čem usoudila, že to musí být divoký hněv, možná i první známky touhy po pomstě. Profesorku toto zjištění zaskočilo, protože emoce ostatních lidí pro ni obyčejně bývaly záhadou. Mladé ženě stékal po obličeji pramínek krve, táhnoucí se od linie vlasů dolů podél lícní kosti. Dotkla se ho, prohlédla si prsty a strčila si je do úst, aby krev olízla. Profesorce se při tom pohledu stáhl žaludek. Na okamžik přestala zadržovat dech a drásavě vydechla. Jako by ji zaslechla, mladá žena vzhledla, ale Profesorka si byla jistá, že ji přes révu obklopující zábradlí okolo její zahrady nemůže vidět. Přesto se s rozbušeným srdcem skrčila mezi rostliny. Ve spěchu se přitom neopatrně otřela hřbetem ruky o list jedné z rostlin, jejíž jemné chloupky se jí zaryly do kůže.

Zaklela a jeden po druhém chloupky obratně vytáhla, načež z koženého váčku plného malých lahviček, který jí visel okolo krku, vytáhla jednu s krémem a potřela si ránu. Za hodinu bude její ruka oteklá a samý puchýř, Profesorka si ale byla jistá, že jednala dostatečně rychle na to, aby se jí jed nestihl dostat do krevního oběhu. Dalších pět minut strávila skrčená mezi rostlinami. Poté se narovнала a vykoukla přes zábradlí, jenomže mladá žena už byla pryč.

Té noci ležela Profesorka ve své úzké posteli vedle svítících číslic digitálních hodin jako obvykle. Šaty měla úhledně složené na dřevěné židli vedle dveří a pouliční lampy, stojící přímo pod oknem její ložnice, dodávaly místnosti oranžový nádech. V tomto malém bytě žila už dvacet let. Udržovala ho v čistotě; jednou měsíčně utírala prach, pravidelně čistila koupelnu a v případě potřeby chodívala do prádelny. Neobtěžovala své sousedy a ti zase na oplátku neobtěžovali ji. Občas ji sice popudil nějaký otravný hluk či zápach z grilování, nikdy však nepocítila nejmenší chuť se o život sousedů nějak blíž zajímat.

Té noci ale ležela ve své úzké posteli a přemýšlela, co se změnilo, protože najednou si byla jistá, že touží být vtažena do života té mladé ženy. Doslova po tom prahla. Možná cítila zodpovědnost ji chránit, zavolat policii, pokud by na dívku onen muž znovu vztáhl ruku. Možná to bylo tím, že když dívka stála u okna, Profesorčin dalekohled ji tolik přiblížil, až se mezi oběma ženami vytvořilo jakési spojení. Anebo to mohlo být něco mnohem jednoduššího, živočišnějšího. Představila si, jak si mladá žena strká prsty do úst a jak jsou její plné červené rty zbarvené krví, a zasténala.

2.

ONA

Ačkoli jejich dům nebyl nikterak prostorný, díky svému strohému vybavení tak působil: malá pohovka pro dva v obývacím pokoji, konferenční stolek, televizor, stěny bez výzdoby. V kuchyni stál stůl s jedinou židlí, okolní police byly prakticky prázdné s výjimkou několika kousků běžného nádobí. Na chodbě nevisely žádné fotografie směřjících se dětí ani tam nebyly žádné kriketové pálky, frisbee nebo cyklistické helmy, jen úhledně srovnaná řada pánských bot, převážně kožených polobotek velikosti čtyřicet pět. Kdyby do domu zabloudil někdo neznalý, zcela oprávněně by mohl předpokládat, že v domě žije pouze jeden člověk, někdo posedlý pořádkem a možná i trochu asketa.

Směrem k zadní části domu, za obývacím pokojem a kuchyní, se nacházely další dveře. Podle jejich umístění by se mohlo zdát, že vedou do jídelny. Nevedly. Tato místnost byla vybavená zařízením pro zdravotně postiženou osobu. U jedné ze zdí stálo nemocniční lůžko, k jehož rámu byl připevněn přístroj proti proleženinám, který za neustálého bzucení průběžně upravoval pozici matrace. Vedle postele viselo ze stropu zvedací zaříze-

ní. V jednom rohu místnosti byla malá koupelna s ruční sprchou, plastovou židlí a toaletou. Nad toaletou viselo další, menší zvedací zařízení. Nízké umyvadlo, nízké zrcadlo, police, na které ležel kartáč plný šedých vlasů. Vedle toalety stála obrovská krabice s vlhčenými ubrousky a spousta balení inkontinenčních vložek.

Stěny pokoje byly pokryté záramovanými ručními výšivkami, těmi, které se dodávají v sadách spolu s barevně značenými pokyny. Jednoduché a výrazné stehy, dostatečně velké i pro slabozraké nebo pro malé děti. Mezi výšivkami se vyjímalá záramovaná sépiová fotografie mladého krásného páru stojícího na pláži, s větrem ve vlasech a slunečními paprsky na pokožce. Na nočním stolku stála další záramovaná fotografie a hromada časopisů, na nichž titulem dolů ležela brožovaná kniha s popraskanou vazbou. Na posteli se vedle tartanové přikrývky a staromódního županu povaloval šátek. Bylo zřejmé, že obyvatel místnosti má mnoho přátel, protože na malém stolku pod oknem ležely stohy ručně psaných dopisů a pohlednic a vedle nich dopisní papír s nadepsanou hlavičkou, obálky a aršíky známek. Na rozdíl od ostatních místností málo vybaveného domu odrážel tento pokoj osobnost člověka, který v ní žil, celý život obsažený na ploše šestnácti metrů čtverečních.

Dům měl ještě jedno patro, kam se dalo dostat po schodech z chodby, ale toto patro vlastně už nikdo nevyužíval.

Někde v domě zazvonil telefon. Těžko říct, z jaké místnosti zvuk vycházel. Tón vyzvánění zněl archaicky, jako stará pevná linka. Po několika zazvoněních se ozvalo vrzání gumy na podlahových prknech, připomínající zimní pneumatiky na suchém asfaltu, a do chodby vmanévrovala svůj invalidní vozík nějaká žena, aby zvedla telefon.

„Ano?“

Hlas měla téměř nezřetelný a jeden koutek úst jí visel dolů. Volající se na chvíli odmlčel.

„Jaký to má všechno smysl?“

„Sebastiane...“

„Nemá to smysl. Nemá to význam. Nic.“

„Zlatíčko...“

„Jenom prázdnota. Černá prázdnota. A já už toho mám dost. Tentokrát to myslím vážně.“

„Sebastiane, tímhle vyhrožuješ pravidelně už bůhvíjak dlouho, ale ten pocit tě pokaždé přejde. Zítra se probudíš a budeš se na to dívat jinak.“

„Tentokrát ne. To tvoje ‚ráno se na to budeš dívat jinak‘ už na mě nefunguje.“

Její předčasně zšedivělé vlasy byly úhledně sčesané podél obličeje. Na tváři měla čerstvě nanesený make-up. Zjevně se o sebe okolností navzdory snažila pečovat. Hlasitě si povzdechla.

„No tak, drahoušku...“

„Je tam? Chci s ním mluvit.“

„Je v Americe. Vždyť jsem ti to včera říkala.“

„Musím s ním mluvit.“

„Víš přece, že nechce, abychom ho vyrušovali, když je pryč. Jestli je to ale naléhavé, zavolej mu na mobil nebo do hotelu.“

Ze sluchátka se ozvalo zahučení, jak si těžce povzdechl. Žena sebou cukla a odtáhla sluchátko od ucha.

„Řekl bych, že když se chci rozloučit se svým otcem, než umřu, je to docela naléhavé, ne?“

„Jistě, samozřejmě...“

Než muž znovu promluvil, rozhostilo se delší ticho.

„Nemám peníze, abych mu mohl zavolat do hotelu.“

„Tak mu napiš na WhatsApp.“

„Mobily jsou špiónážní zařízení. Kamery a mikrofony všechno poslouchají a ukládají. Všechno! Soukromí už

dávno neexistuje. Všichni jsme pod dohledem, vždyť to víš. Kolikrát jsem ti to už říkal?“

Znovu si povzdechla.

„Jestli s ním chceš mluvit, budeš muset počkat, až se vrátí domů.“

„Tak dlouho čekat nemůžu. Potřebuju s ním mluvit hned.“

„Mám mu zavolat na mobil a říct mu, ať ti zavolá zpátky?“

„Jo. Jo.“

„Teď bude mít nejspíš přednášku, takže mu zavolám později, dobře? Vydržíš ještě chvíli?“

Slyšela, jak oddychuje, než tiše odpověděl: „Asi jo.“

„Tak vidíš. Teď zavěsím a za chvíli mu zavolám, ať se ti ozve.“

Další pauza.

„Dobře.“

Položila sluchátko a vzhledla k horní zárubni dveří, kde si pavouk tkal složitou síť, táhnoucí se z jedné strany chodby na druhou. Chvíli zůstala nehybně sedět a pozorovala pavouka krčícího se v jednom rohu pavučiny. Sledovala, jak tu a tam svou síť rozechvěl, jestli náhodou neucítí vibrace lapené mouchy bojující o život. Po asi deseti minutách začala uvažovat o tom, že koštětem pavučinu i s pavoukem smete. Pak ji ale napadlo, jakou práci muselo toto křehké dílo dát. Pavouk teď doslova visel na poslední nitce. Zničit tento pomníček houževnatosti se jí zdálo až příliš kruté.

3.

PROFESORKA

V průběhu následujících měsíců se profesorka Roseová nejednou přistihla, jak samovolně přerušuje práci, aby mohla dalekohledem nahlédnout do domu mladé ženy, rozprašovač s ochranným postřikem stále v ruce. Tyto časté přestávky ve své rutině si ospravedlňovala tím, že je to nezbytná kontrola bezpečí mladé ženy, ačkoliv dalekohled nechávala zásadně namířený pouze na její obývací pokoj. Ani jednou jej nenatočila do jiného okna; v tomto ohledu byla velmi disciplinovaná.

Mladá žena nebyvala během dne doma, avšak po večerech ji zahrnovala pozorností celá řada návštěvníků. Profesorka si brzy všimla, že ji pravidelně navštěvují čtyři muži, počínaje tím, který ji onoho dne napadl. Začala si vést malý zápisník se záznamy o jejich vzhledu. U každé z návštěv si poznamenala čas příjezdu, délku pobytu a krátkou poznámku o jejich činnosti. Rovněž přitom pracovala na podrobné studii každého z mužů. Počínala si přitom s vědeckou přesností, jako by katalogizovala taxonomii a morfologii nějaké rostliny.

Profesorka Roseová sice věděla, že v lidských povahách se příliš nevyzná, ale něčím si přece jistá byla: všichni tito

muži byli toxičtí a každý z nich na mladou ženu svým vlastním způsobem působil jako jed.

Mnoho let vyučovala předmět nazvaný klasifikace jedovatých rostlin. Takových rostlin existovalo všehovšudy pět typů rozdělených podle účinků jedu: muskulární a neuromuskulární otrava a nervové, krevní a kožní podráždění. Některé měly společné rané příznaky, jako třeba bolest břicha a zvracení, a ne všechny byly smrtelné. Ve svém zápisníku přiřadila každému muži klasifikaci a příslušné názvosloví a pojmenovala ho podle jedovaté rostliny, jejíž příznaky se nejvíce podobaly vlivu, který na mladou ženu měl.

Kýchavec – muskulární. Atleticky stavěný mladík, který ji občas navštěvoval v pondělí. Mezi příznaky otravy patřilo zvracení, bolest břicha a svalová slabost.

Náprstník – neuromuskulární. Muž, který s ní podle všeho pracoval na nějakém výzkumném projektu a navštěvoval ji každý druhý pátek. Mezi příznaky otravy patřila zmatenost, rozmazané vidění, nepravidelný pulz a zvýšený tep.

Durman – nervy. Výstředně oblečený muž, s nímž se pokaždé hádala a který vždy strávil celou svou návštěvu rozvalený na pohovce s láhví červeného vína v ruce. Příznaky otravy: bolest hlavy, závratě, zmatenost a ztráta paměti.

Skočec – krev. Muž, který ji onoho sobotního odpoledne udeřil, až krvácela. Příznaky: pálení v ústech, krku a žaludku, průjem, zvracení, křeče a bolest břicha.

Náhodné návštěvníky, například opraváři plynu a doručovatelé poštovních zásilek, Profesorka pojmenovala skupinovým názvem *jedovatci*; klasifikováni jako dráždidla bez fatálních účinků.

Samotnou mladou ženu pak láskyplně pojmenovala Psyché, po rostlině *Psychotria elata*, kterou pěstovala

v bezpečí střešního skleníku. Profesorka Roseová se rozhodla ji tak pojmenovat nejen kvůli podobnosti jejích plných červených rtů s neobvyklými květy rostliny. Pojmenovala ji tak také kvůli obavě, že pomalu propadá jejímu kouzlu a dostává se do spirály závislosti, stejně jako člověk poddávající se silným drogám.

Jednou v noci, když už byla bolest v ruce nesnesitelná, si Profesorka natáhla ochrannou kombinézu, nalila si sklenku whisky a zamířila na svou střešní zahradu, kde sklouzla do skládací plátěné židle. Podívala se na hodinky. Čtvrt na tři. Měsíc zářivě svítil, podbarvoval nesčetné listy a zaléval celou zahradu tajemnou nazelenalou září. Pozvedla poraněnou ruku, aby si ji mohla lépe prohlédnout. V měsíčním světle vypadala zaníceně. Krém, kterým ruku poctivě dvakrát denně mazala, ji sice zachránil před amputací, ale nedokázal ji vyléčit úplně. Obtěžovat lékaře nebo místní pohotovost ale nemělo smysl, protože neexistovala žádná známá protilátka. Jed byl již dávno usazen hluboko v její pokožce, a Profesorce tak nezbývalo nic jiného než čekat, až její imunitní systém oslabí jeho účinek. Dopřála si doušek whisky a opřela si ruku o stehno. Ruka už nikdy nebude tak silná jako předtím, ale oslabená ruka je pořád lepší než žádná.

V jednom z oken za jejím domem se rozsvítilo světlo, jehož paprsky osvítily červené květy popínavé rostliny *Mandevilla sanderi*, která se vinula okolo zábradlí. Když profesorka Roseová natáhla krk, spatřila, že z obývacího pokoje mladé ženy vychází světlo. Vnitřní souboj Profesorčina svědomí mezi respektováním soukromí mladé ženy a kontrolou jejího bezpečí netrval ani deset vteřin. Vstala a přistoupila k dalekohledu. Po místnosti přecházel tam a zpátky rázným tempem nahý muž s telefonem v ruce. Byl to Náprstník, muž, který většinu času jen posedával u stolu, mluvil, psal a listoval v knihách.

Profesorka Roseová se zamračila. Náprstník obvykle odcházel v deset hodin. Když však došel až k zadnímu oknu, najednou přestal pochodovat. Chvíli to vypadalo, jako by se díval z okna ven do zahrady. Venku ale panovala černočerná tma. Viděl by jen svůj vlastní odraz. Stál s rozkročenýma nohama a sebevědomý ve své nahotě se poškrábal na varlatech.

Na rozdíl od ostatních mužů, kteří Psyché navštěvovali, nebyl Náprstník žádný mladík. Vypadal, že mu táhne na šedesát. Měl trochu větší břicho, kůži nahoře na stehnech trochu povislou a jeho levou bradavku – poněkud překvapivě – zdobil piercing. Profesorka Roseová pozvedla obočí a bezděčně si sáhla na levý prs. Náprstník ukončil hovor a zaklonil hlavu, aby si zkontroloval zuby a nozdry. Potom zatáhl břicho, prohrábl si vlasy, zhasl světlo a opustil místnost. A právě to jej prozradilo: to povědomé prohrábnutí vlasů, u kterého profesorka Roseová zatajila dech: ačkoli tohoto muže sledovala už celé týdny, teprve teď ho konečně poznala.

4

PSYCHÉ

Zvuk jemných vibrací na dřevě ji vytrhl ze spánku. Převrátila se na bok a pohlédla na mobil tančící na nočním stolku. Z obrazovky se na ni usmívala tvář ženy středního věku. Natáhla se zpátky do postele a ignorovala ji. Její milenec, ležící vedle ní, se zavrtěl.

„Kdo to je?“ zeptal se ospale.

„Ona.“

Posadil se a promnul si obličej.

„Sakra. Proč volá uprostřed noci? Podej mi ten telefon, prosím. Počkej, kolik je teď v New Yorku?“

„O pět hodin míň.“

Podíval se na hodinky.

„Takže deset večer. Co dělám? Večeřím s kolegy?“

„V Americe se takhle pozdě nejí. Už jsi dávno po večeři – řekni, že jsi v hotelovém baru.“

„Fajn, ale sám. Byl to vyčerpávající den, tak jsem potřeboval skleničku před spaním. Pak mám namířeno rovnou do postele.“

Spokojený se svou lží ji políbil na čelo a vstal z postele.

„Hned jsem u tebe,“ řekl se zívnutím. „Alespoň mi bude věřit, že jsem unavený.“

Než odešel z místnosti, otočil se a řekl: „Mimochodem, zlato, jsi vážně chytrá. Nádherná a velmi, velmi chytrá.“

Věděla, že naráží na aplikaci, kterou ho přiměla nainstalovat si do telefonu, takže ať už předstíral, že je kdekoli, jeho žena slyšela stejný vyzváněcí tón.

Počkala, dokud ho neslyšela mluvit z přízemí, a otevřela zásuvku svého nočního stolu. Vzadu za krabičkami léků, tamponů a make-upů našla starou nokii. Zkušeným pohybem otevřela obal od rtěnky, vytáhla SIM kartu, vložila ji do zadní části telefonu a poslala zprávu. Pak bez otálení SIM kartu zase vytáhla a všechno vrátila do původního stavu. Vtom zavibroval její další mobilní telefon. Zpráva. Natáhla se pod polštář.

Bez tebe to nezládnou. Potřebuju tě.

Povzdechla si a odpověděla:

Je půlnoc, běž spát.

Nemůžu spát.

Jsi blázen.

Blázen, co trpí.

Dnes večer nemůžu. Promiň.

„S kým si píšeš?“

Polekaně nadskočila.

„Jen s kamarádem. Prožívá osobní krizi.“

Setkala se s jeho pohledem. Neuhybala, ale upřeně se na něj dívala, zatímco muž se rozhodoval, zda jí bude věřit. Nakonec zavrčel a řekl: „Tenhle tvůj kamarád mívá krize docela často.“

Vypnula telefon a nadzvedla příkrývku, aby odhalila své nahé tělo.

„Vyřeším to s ním ráno. Pojď za mnou.“

Muž chvíli hleděl na její ňadra. Pak vklouzl do postele a otočil ji na bok, takže se zády opírala o jeho hrud'. Vsunul jí jednu ruku pod krk a druhou ji objal. Najednou se cítila v pasti. Byl studený na dotek, jak dole na

chladnějším vzduchu telefonoval s manželkou. Přitulila se k němu, aby si užila ten příjemný chlad jeho těla, a on na oplátku začal jemně přirážet.

„Jsi krásná. Víš to? Samozřejmě že to víš.“

Ucítila na zádech jeho erekci. Natáhla se dolů, aby ho navedla do sebe. Pak už jen vydechovala v jeho rytmu, dokud se neudělal.

„Miluju tě,“ zašeptal jí do vlasů.

„Hmm.“

O několik hodin později ji probudil zvuk sprchy. Její ložnice byla velmi malá, většinu prostoru zabírala samotná postel. Převrátila se na bok, natáhla se k oknu a vytáhla žaluzie. Nebe bylo mléčně modré. Ne tak modré jako nebe v Brazílii, ne tak ostré. Z tohoto úhlu dobře viděla zábradlí střešní zahrady na vrcholu protější budovy a houšť popínavých rostlin, jež ohrazení střechy obrůstaly. Kdyby měla takovou zahradu, každou noc by tam pořádala večírky. Vytáhla by si nahoru matraci, aby tam mohla spávat. Opalovala by se tam. Nahá.

„Dobré ráno, krásko,“ pozdravil ji. Stále z něj kapala voda. Klekl si na postel a otřepal si nad ní vlasy. Na protest zanáčovala. „Špehuješ sousedy?“ zeptal se pobaveně.

„Není tam vidět,“ řekla a otřela si obličej peřinou. „Lidé v téhle zemi jsou tak tiší, tak nudní. Vám Angličanům chybí vášeň.“

„To není pravda. Umíme být vášniví, když na to máme náladu. Jen to nemáme ve zvyku dávat moc najevo. Nemáme tak horkou krev, a i počasí máme jiné.“

Vstal a oblékl si trenýrky.

„Poslyš, nemůžu se zdržet na snídani. Musím běžet.“

Neměla v plánu chystat mu snídani.

„Kde předstíráš, že dneska jsi?“ zeptala se a posadila se.

„Právě teď spím. Ráno letím z JFK na Heathrow. Měl bych stihnout večeri.“

Pozorovala ho, jak se obléká. Muž si na svém vzhledu zjevně zakládal. Jeho bílá košile měla na manžetě hedvábím vyšívány monogram, ohnuté lemy tmavomodrých džínů mu dokonale seděly na hnědých kožených botách a jeho vesta měla mírně světlejší odstín šedé než bunda. Dvěma prsty nabral z malé nádobky trochu gelu a před zrcadlem se učesal.

„A kde budeš doopravdy?“

„Pohřbený v útrobách Britské knihovny. Mám celý den, takže chci pracovat na knize. Absolutně žádné vyrušování, jen moje hlava, slova a papír. No, vlastně slova na obrazovce.“

Podíval se na ni do zrcadla a usmál se. Ten úsměv zna-la. Lhal.

„Jak vypadám?“ zeptal se a otočil se k ní.

„Velmi pohledně.“

„Ach... to je od tebe milé. Co máš dnes v plánu ty?“

„Pracovat na své eseji.“

Odhodila příkrývku a vstala z postele.

„Tak se měj,“ řekla a políbila ho na tvář. „Jdu do sprchy.“

„Ne tak rychle,“ řekl a popadl ji za pas. Přitáhl si ji k hrudi a políbil ji. „Bože, jak já nenávidím loučení s tebou. Jsi jako droga.“

„A ty jsi prolhaný mizera. Tak už mazej.“

Se smíchem ji plácl přes zadek a zamířil ke dveřím.

„Příští týden, lásko,“ zavolal přes rameno.

Počkala, až uslyší bouchnutí vchodových dveří, načež otevřela zásuvku nočního stolku a vytáhla telefon. Zasunula do něj SIM kartu a pokusila se ho zapnout. Byl úplně vybitý. S povzdechem zamířila do kuchyně, kde otevřela

jednu ze zásuvek a vytáhla nabíječku. Poté nechala mobil nabíjet a zamířila do koupelny. Když se osprchovala a oblékla, vrátila se dolů, ale displej byl stále černý. Položila konvici na kávu na sporák a zapálila plyn. Po chvíli naplnila šálek kávou a zamířila na schody vedoucí dolů do zahrady. Displej telefonu byl pořád bez známek života. Ale zrovna když si nalévala druhý šálek, rozsvítíl se. Popadla telefon, přečetla si zprávu a syčivě vydechla. Pak rychle odepsala, nechala telefon na polici, aby se nabil, popadla klíče a odešla z bytu.